

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 10. december 2009
Kontor: Civil- og Politiafdelingen
Sagsnr.: 2009-151-0332
Dok.: JEE42431

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 52 (Alm. del), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 2. november 2009. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Line Barfod (EL).

Brian Mikkelsen

/

Carsten Kristian Vollmer

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 52 (Alm. del) fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik:

”I forlængelse af svaret på spørgsmål 1301 (REU, folketingsåret 2008-09) bedes ministeren redegøre for den procedure, som følges, når man skal fastslå, om en kvinde er offer for menneskehandel. Herunder bedes ministeren redegøre for, hvilken vægt det tillægges, at kvinden hævder, at hun ikke er offer for menneskehandel, selvom omstændighederne peger kraftigt på det modsatte.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet følgende udtalelse fra Rigspolitiet, hvortil der henvises:

”I oktober 2006 offentliggjorde Rigspolitiet en strategi for en styrket indsats mod prostitutionens bagmænd med henblik på at fastlægge en overordnet ramme for, hvordan indsatsen mod kvindehandel og rufferi yderligere kunne intensiveres. Strategien indgår i politikredsens planlægning af indsatsen på området.

Det fremgår af Rigspolitiets strategi, at politiet som udgangspunkt bør betragte alle – såvel danske som udenlandske – prostituerede kvinder som potentielle ofre for strafbare forhold.

Som led i operationaliseringen af indsatsen udarbejdede Rigspolitiet i samarbejde med Rigsadvokaten i 2007 en vejledning til strategien for en styrket politimæssig indsats mod prostitutionens bagmænd. Vejledningen er udformet som en manual (klassificeret), der skal supplere strategien og benyttes som et arbejdsredskab i politikredsene i forbindelse med den konkrete behandling af sager i prostitutionsmiljøet og mod prostitutionens bagmænd.

Rigspolitiet har på baggrund af etableringen af Center mod Menneskehandel i 2008 revideret vejledningen med henblik på at sikre, at politikredsene i samtlige relevante sager inddrager centeret, som forestår koordineringen af samarbejdet mellem politiet og de private sociale organisationer.

Det fremgår af vejledningen, at politiet bør sikre, at kvinder, der antræffes i prostitutionsmiljøet, er orienteret om de sociale tilbud, der formidles af bl.a. Reden International, Pro Vest, Kompetencecenter Prostitution og udvalgte krisecentre. Politiet bør endvidere formidle kontakt mellem kvinden og de re-

levante myndigheder og organisationer, hvis kvinden giver udtryk for ønske herom.

I vejledningen er også angivet en række indikatorer, der kan indgå ved vurderingen af, om en kvinde kan være offer for menneskehandel. Disse indikatorer kan anvendes af politiet i forbindelse med efterforskning af, om et forhold er strafbart efter straffelovens § 262 a om menneskehandel.”

Rigspolitiet har i forbindelse med udtalelsen oplyst, at der i lyset af karakteren og indholdet af vejledningen – der som nævnt er klassificeret – af polititaktiske grunde ikke i øvrigt kan videregives detaljerede oplysninger om vejledningens indhold.

Det kan herudover oplyses, at regeringen i marts 2007 udgav ”Handlingsplan til bekæmpelse af handel med mennesker 2007-2010”. Handlingsplanen skal sikre en helhedsorienteret indsats over for ofre for menneskehandel. Planen omfatter både forebyggende, støttende og efterforskningsmæssige aktiviteter såvel som en øget koordinering af samarbejdet mellem de sociale organisationer og myndigheder.

Det fremgår af handlingsplanen, at kvinder, der er antruffet i prostitutionsmiljøet, grundlæggende er i en sårbar situation, hvor der kan være behov for støtte og vejledning, selv om de pågældende kvinder ikke umiddelbart kan identificeres som handlede. I tilfælde, hvor der opstår tvivl om, hvorvidt en person er offer for menneskehandel, skal tvivlen komme det mulige offer til gode, og den pågældende vil således få tilbud om støtte og hjælp.